

עלון מס' 968
ויקהל
יד' באדר תשפ"ה

שבת פרה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מר"ר עטר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

מיכל הדלק!

המכונת המפוארת והחדשה ביותר בעולם לא תיסע כאשר מיכל הדלק ריק, ולעמותה מכונת "טרנטה" שעומדת כבר עם רגל אחת "בקבר", תביא את האדם אל יעדו כאשר מיכל הדלק מלא. בדומה לכך אומרים בעלי המוסר, משמשים השאיפה והרצון כמיכל הדלק של האדם - דהיינו הלב. אדם בעל רצון אמיתי גם אם אינו בעל דרגה רוחנית גבוהה במיוחד, יכול להעפיל, לעלות ולהתעלות בסולם העולה בית א-ל. בפרשתינו קוראים אנו על הקמת המשכן, האנשים שנבחרו לתפקידים הראשיים בבנין רוחני נשגב זה, היו אנשים בעלי נשיאות לב, רצון אמיתי ואמונה בכוחם, ואכן זכו ליטול חלק חשוב בבנין המשכן. לנקודה חשובה זאת שלא להסתפק במועט אלא לנצל את מיטב הכישורים והכוחות שניתנו לנו על ידי הבורא יתברך, עורר אותנו המגיד מדובנא זצ"ל, אשר נשא את משלו כדרכו בקודש: נגיד מפורסם אוהב תורה היה, חשק וכסף בכל ליבו ומאודו להשיא את ביתו לבן תורה, אשר יאכל משולחנו וישתה מיינו, תוך סיפוק כל צורכי מחייתו בכדי שיוכל לשבת על התורה ועל העבודה מתוך ישוב הדעת עד שיגדל ויצמח ויהיה לרב גדול שיצא שמו לשם ולתהילה כאחד הגדולים אשר בארץ! וממחשבה למעשה, קם ונסע לאחת הישיבות המפורסמות אשר תלמידיה היו הוגים בתורה הקדושה ימים כלילות, נפגש עם ראש הישיבה והשיח לפניו רצונו. ראש הישיבה הציע על אתר אחד מהמיוחדים מאריות הישיבה, ותוך זמן קצר נסגרו התנאים לשמחת כל הצדדים! לאחר החופה ושבעת ימי השמחה עבר החתן לגור בכפר שבו התגורר העשיר, אט אט הבחין אבי הכלה שהחתן מפחית משעות הלימוד ומוסיף ומאריך בארוחות ובתענוגות! המצב התדרדר עד ש"האריה" של הישיבה הסתפק בלימוד של שעה-שעתיים ביום בלבד! הנגיד כבר לא יכל לעמוד במראה הפרח הנובל למול עיניו, והחליט להעמיד את הדברים על מקומם! מפאת כבודו של החתן, רמז לו הענין שהרי די לחכימא ברמיזא! החתן שהבין את הרמז הדק התקומם ואמר: אין בכפר אדם שלומד שעתיים ביום, הכי הרבה נמצאים בדרשה בין מנחה לערבית וגם זה רק "המתמידים", אם כן מה איפוא טענתך? עמד החותן וקרא בפליאה מהולה בזעם כלפי החתן: "כלום לקחתך להיות המתמיד של הכפר? לגאון ישראל וקדושו רצוני שתגדל כפי שהיית עד כה בחממת הישיבה, ואל לך ללמוד מאנשי הכפר שכל ימיהם גדלו בשדות ובכרמים, ואשריהם ששומרים על תפילות וקיום המצוות ואף מעט לומדים! והנמשל הן מובן מאליו, הקב"ה נטע בנו נשמה קדושה שעשתה דרך ארוכה לגור בדירת ארעי בגוף הנגוף. אל לנו ללמוד מאנשי הכפר ודוגמתם שאת עיקר ייבם משקיעים בקנייני העולם, אלא להיות גידולי קודש עבדי ה' העולים ומתעלים בתורה ויראה, לשם כך ניתנה לנו הנשמה הקדושה חלק אלוהי ממעלה! אחים יקרים, נשאף, נחשוק ונכסוף, ונזכה לעלות ולהתעלות כרצון הבורא כל העולמות!

מכל הלב!

זה קרה למחרת יום הכיפורים. אחרי שהקב"ה ישתבח שמו לעד הסכים ברוב טובו וחסדו לותר ולסלוח לעם ישראל על החטא הנורא - מעשה העגל, הוא מצוה את משה רבינו שיאמר לבני ישראל לתרום לבניית המשכן - מקום בו ישרה את שכינתו הקדושה ויראה לכל באי עולם שרחמי אב על בנים, וגם כאשר הבן סרח וחטא, אחרי הבקשת מחילה הכנה הבאה מעומק הלב, הקירבה והאהבה חוזרת במלוא עוצמתה. אין הקב"ה ישתבח שמו לעד כופה להביא תרומה, אך עם זאת הוא מבקש ומצוה שמי שכבר מביא שביא ויתן עם כל הלב והנשמה, שיעניק עם רצון אמיתי ונדבת הלב. התורה הקדושה משבחת אף את הנדבות הפשוטות והזולות יחסית, ולא עוד אלא שהיא מקדימה וכותבת אותן לפני נדבת הנשיאים שהביאו אבנים יקרות ונדירות. וכתב הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, ראש ישיבת מיר את הטעם והסביר: העמל שהאדם עמל בממונו, מחבב אותו עליו יותר, כיון שהוא פרי עמלו ויגיע כפיו והוא חס עליו מאוד. וכשהוא תורם ומנדב את פרי עמלו זה, הרי זו הוכחה נאמנה על נדיבות ליבו הגדולה. ומשום כך החשיבה התורה את תרומת הכסף והנחושת וכו' שעמלו בהם בעליהם, יותר מנדבת האבנים הטובות של הנשיאים, כי החשיבות נמדדת לפי נדבת הלב. בנחושת שעמלו עליהן בעליהן, יש יותר "לב" מאשר באבני השוהם, שהגיע להם בנקל וללא טורח. ע"כ. אחים ואחיות יקרים, אחרי שקראנו והבנו שהקב"ה מחפש, רוצה ומחבב יותר מכל את הלב והרצון האמיתי, אין לנו אלא להוסיף ולהשתדל לקיים את התורה והמצוות עם יותר לב ונשמה, חפץ ורצון אמיתי וכנה להתקרב אל אבינו שבשמים ולהנות מזיו שכינתו.

זמני כניסת ויציאת השבת

בש	חמה	יום	ח"א	
17:33	17:22	17:16	17:33	כניסת שבת
18:30	18:30	18:28	18:30	יציאת שבת
19:06	19:05	19:09	19:06	רביע חם

הפטרת השבוע

הפטרה: והי דבר וכו' בן אדם

סיפור לשבת

מסופר על רבי מאיר מפרמישלאן, שפעם באו אליו שני סוחרים נודעים וביקשו ממנו שיעניק להם סגולה מיוחדת להצלחה בעסק גדול של שותפות, שנכנסו בו לא מכבר. נטל רבי מאיר מעל השולחן פיסת נייר קטנה ורשם בצידה האחד את האותיות "א-ב", ובצד השני רשם את האותיות "ג-ד". בעוד הסוחרים משתוממים למראה עיניהם, הושיט להם הצדיק את פיסת הנייר הזעירה ואמר: שימרו נא היטב על הכתוב בפתק זה! לדעתי, אין לכם סגולה בדוקה ומנוסה להצלחה במסחר, יותר מן הכתוב כאן. הסוחרים לא העזו לשאול את הרבי לפרש האותיות הרשומות בפתק שהושיט להם, אולם הביעו את מובכותם במראה פניהם. כאן הפתיעם רבי מאיר במתן הסבר לאותיות שרשם על הנייר שבידיהם: בצד אחד של הפתק רשמתי את האותיות "א-ב", ופירושן: אל"ף - אמונה, ב"ת - ברכה. ובצד השני של הפתק רשמתי את האותיות "ג-ד", ופירושן: גימ"ל - גניבה, דל"ת - דלות. והרי פשר הדברים שלפניכם: אם תשארו ותתנו באמונה וביושר, תשרה הברכה במעשי ידיכם ובכל אשר תפנו תצליחו, ואם חלילה תתפתו למעשי גניבה ומרמה - סופכם יהא דלות ודלדול...

סוחר אחד התלונן בפני הצדיק רבי ברוך"ל מקוסוב על פרנסתו הדחוקה שאין בה כדי "לחם לאכול ובגד ללבוש" לו ולבני ביתו, וסיים לאמור: יאמין לי הרבי, שטיכסתי עצות בכל מיני משא ומתן, ותיחבולתי תחבולות בכל סוגי סחר מכל ובכל זאת לא ראיתי ברכה בעמלי כל הימים. רבי ברוך"ל עצם את עיניו, ואחר כך אמר לסוחר המודאג: ראה בני, מה אומרת לנו התורה בפרשת דברים: "כי ה' אלקיך ברוך בכל מעשה ידך" (בז), תן דעתך, שלא נאמר כאן "בכל מעשה ראשך", אלא "בכל מעשה ידך", משמע מכאן, שאין חפץ לה' בעצותיך ובתחבולותיך. מהיום והלאה אל תרבה איפוא בהרהורים ובמחשבות, בעצות ובתחבולות, אלא קום ועסוק ממש במלאכה, ואז תראה ברכה בעמלך!

בחור בישיבת כפר חסידים ניגש אל הגאון הצדיק רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, ואמר לו שברצונו לעזוב את הישיבה, משום שברצונו לרכוש מקצוע, כדי שיהיה לו במה להתפרנס בעתיד. רבי אליהו הזדעזע למשמע הדברים, וביקש מהבחור לפרט לו את חששותיו מענין הפרנסה. והבחור החל לדבר: "עוד מעט יגיע זמן שבו אצטרך להתחיל בשידוכים, ואני אמצא את זיווגי... והמשגיח קוטע אותי: "חביבי, מי אומר לך שתמצא את זיווגך?" הבחור נרתע לאחוריו, ועכשיו הגיע תורו להזדעזע: "האם המשגיח מקלל אותי שלא אמצא זיווג?" - שאל בתמיהה רבת. "אני סומך על הקדוש ברוך הוא שכשם שהוא עוזר לכל אחד למצוא את האשה המתאימה לו, כך גם יקרה איתי". והוא ממשיך: "ואחר כך הילדים יגדלו..." ומי מבטיח לך שהילדים יגדלו? - שאל המשגיח. "אני בוטח בכך על הקדוש ברוך הוא", השיב הבחור. ואז תפסו רבי אליהו ואמר לו: "שמע נא בחור, רואה אני שהינך מצוי בדרגה גבוהה מאוד של ביטחון בה'. על הכל אתה סומך עליו, שתתחתן, שיוולדו לך ילדים, שהם יגדלו, וכו' ורק בנושא הפרנסה - אינך סומך עליו?"!

(ישועה והצלחה)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" (לה,ג)
 דרכו של האדמו"ר הבבא סאלי זצ"ל, היתה לקבל שבת בעוד היום גדול, והיו מדליקים נרות בשעה מוקדמת מאוד. פעם, כמה דקות לאחר שהרבנית הדליקה נרות, נזכרה ששכחה להניח מאכל מסויים על הפלטה. לא רצתה לשים את הסיר בעצמה, אך ביקשה מאחת העוזרות לעשות זאת. כמה דקות לאחר מכן נתקל מישהו בתנור הגז, הסירים שהיו עליו נפלו ארצה בקול רעש גדול, כל מה שהיה בתוכם נשפך וליכלך את הריצפה, ועוגמת הנפש היתה רבה. כשראה זאת הרב זצ"ל, אמר: "אין זה מקרה, זהו עונש מן השמיים!". חקר ודרש, וגילה שהניחו אוכל על האש דקות מעטות לאחר הדלקת הנרות. נענה ואמר: "הנה, רצו להרויח מאכל אחד - והפסידו את כל המאכלים..." אין להתחכם. ברגע של קבלת שבת - אסורות כל המלאכות!

(מעייין השבוע)

"והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המילואים לאפוד ולחושן" (לה,כז)

מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו נשיאים: יתנדבו ציבור מה שמתנדבים ומה שמחסרים אנו משלימים אותו... ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם וכתוב "והנשיאים" (רש"י). הנה כאן כיון שנתעצלו נחסרה אות י' משמם, ואילו אצל נדבת הנשיאים בפרשת נשא, האריכה התורה בנדבת כל נשיא בפרשה מיוחדת ולא כללה אותם ביחד, אם כי נדבותיהם היו שוות. וכל זה ללמדנו בא, כמה חביב לפני הקדוש ברוך הוא כאשר בני אדם עושים את המצוות בזריזות, ומכיון שהתעצלו הנשיאים להשתתף עם הציבור בנדבתם לכן נחסרה אות משמם, ואילו בפרשת נשא שהביאו כולם נדבותיהם ברצון, הקציבה התורה עבורם מקום נכבד, וכתבה פרשיות שלמות, לכל נשיא ונשיא פרשה מיוחדת (חפץ חיים). ומסופר על רבי יצחק מווארקה זצ"ל, ששכב פעם על המיטה ונתחשק לו להריח טבק. אולם קופסת הטבק היתה על השולחן בחדר השני. עשה לו חשבון כזה: אם אני אקום ואלך לחדר השני לקחת את קופסת הטבק יהיה זה משום ויתור ליצר הרע למילוי התאוה. לא אלך - יהיה זה משום עצלות, ולכן קם, נכנס לחדר השני, ניגש לשולחן ולא נגע בקופסא...

(תורת הפרשה)

"ויעש את הכיור נחושת... במראת הצבאת" (לה,ח)

כתוב בספר "תולדות יעקב יוסף": המגיד ממזריטש זצ"ל היה אומר: צריך כל אדם לראות את הזולת כראי, כשם שהראי משקף לעיניו את צדדי הכיעור שלו, כך גם בראותו את חסרונות הזולת עליו להבחין בהם גם אצל עצמו וללמוד מזה כיצד לסלקם. וזהו פירושו של המאמר: "איזהו חכם הלומד מכל אדם" (אבות). לפיכך, כאשר באו הכוהנים ליטול ידיהם ורגליהם לפני העבודה, והיה עליהם גם להתרחץ מכל פגם רוחני, מכל חסרון, נגיעה ופניה - היה הכיור, העשוי מראות, מזכיר להם, כי כדי להבחין בחסרונות עצמם עליהם להשתקף בזולת. אם יסתכלו רק על עצמם, יקשה להם מאוד להבחין בחסרונותיהם...

(מעינה של תורה)

אין תוצאות ללא השקעה!!!

על הפסוק "יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן" (בראשית מד, כ), אמר האדמו"ר מו"ז'ניץ שליט"א, (ה' ישלח לו רפואה שלימה במהרה), כי חז"ל דורשים (קידושין לב:) - "אין זקן אלא מי שקנה חוכמה". ואפשר לומר שהכתוב מלמדנו שהאבות והבנים צריכים לילך בשווה, בדרך אחת, שהאב יהא - מי שקנה חוכמה, וכן הילד יהא בן זקונים, ויקנה חוכמת התורה. אין די במה שהאב מתנהג כשורה והולך בדרך הישר, גם על בניו ישים עיניים פקוחות איך הם מתנהגים. "כמובן שלזה צריכים לשלוח את הילדים שיתחנכו במקומות אשר מחזירים בהם תורה משולבת עם יראת שמים, קדושה וטהרה, ולא כהורים ששולחים ילדיהם למקום פלוני ואלמוני, ומסתמכים שיגדלו שם לתפארת מאליהם. שום דבר לא גדל ולא צומח מאליה, הרבה עמל ויגיעה צריכים להשקיע בילדים כדי שיהיו יראי ה', לא בקלות בא זאת, לכן פליאה היא בעיני על שיש כאלה שבענייני חינוך מחליטים לבד היכן לשלוח את ילדיהם ואינם באים לשאול ולהתייעץ בדבר". "שאלתי פעם את מאן דהוא מאנשים הללו, מדוע הינך בא להתייעץ לאיזה רופא ללכת, והינך לפעול בעסקיך, הגם שהינך יודע שאיני רופא וסוחר, ומאידך בענייני חינוך אינך בא לשאול ולהתייעץ - יש לי בן או בת שהגיעו כבר לשנות חינוך, להיכן אכניסם, לאילו בתי חינוך אשלחם? מדוע הנני צריך לשאול אותך על זה, שהרי שאלתי הראשונה - כשנכנסים עם קוויטעל (=פיתקא חסידית) ורשומים שם שמות ילדים - היא: היכן מתחנכים הילדים?!" "אמרתי פעם ליהודי שקורא לעצמו "מודרני", מילא אתה שבוי כבר ברשת היצר, ואיני בא להתווכח איתך באם אינך רוצה לשנות דרכיך. ברם מדוע לכל הפחות לא תחנך ילדך כראוי, שיגדלו בדרך החסידות, בחמימות ובחיות, הרי בעולם הבא יבואו אליך בטרונים - היכן חונכת את ילדיך?!" וסופם של כל אלו שאינם מתייעצים ועושים כפי העולה על רוחם - הוא צער, יגון ואנחה, כמו שהיה עם יהודי ממוצא הונגריה ששלח את בנו להשתלם במדעים, ואחר כך כאשר הבחור שב לשבת קודש אל אביו, בעת סעודת השבת שר האב זמירות, והבן אינו מצטרף אליו, ראשו שקוע בדברים אחרים לגמרי, שאלו אביו: "מדוע אינך מצטרף אלי לשיר זמירות שבת קודש?", ענהו הבן: "אבא! הנח להבלים האלו". אחר כך שח האב את ליבו לפני חבירו באומרו - "לא חשבתי שעד כדי כך יתהפך שם לרעה, חשבתי יהא קצת "פרווה", אך לקרוא לזמירות שבת קודש - הבלים, זאת לא עלתה על דעתי". "לכן הנני חוזר ושונה להורים - רק את טובתכם אני דורש, כי אם תחנכו את ילדיכם בדרך ה', גם אתם תהיו שמחים ומרוצים מזה. אם רוצים שהילד יגדל עובד ה', צריכים לספחו בין עובדי ה', שילמד ממעשיהם, אי אפשר לילך לישון בלילה ולקום עובד ה', ירא שמים, אז כשעובדים ומשקיעים משיגים תוצאות.

השקעה לעתיד

בספר "אהבה ורעות" כתב שהנה ראינו כיצד חז"ל הורו על זהירות בהלכות הנישואין. רשלנות בהלכות הנוגעות לאישה, מוליכות אחריה תוצאות איומות. למרות שכיום אין צרעת, קיימות מחלות אין ספור שעלולות לפגוע בילדים. דרושה זהירות יתירה בלימוד הלכות אלו על בורין כדי לשמור בדיוק את כל פרטי המצוה. ההשלכות של חוסר זהירות הן נוראות מידי מלהשאיר מקום לשגיאה. כל אחד רוצה ילדים בריאים בגופם ובנפשם, ואי אפשר לסכן זאת על ידי מעשים פזיזים. כשם שחשוב לשמור על הלכות טהרת המשפחה, כך גם חשוב שהזוג ישמור על שלום בית, כדי לא לגרום לתוצאות הרסניות לילדים. ידוע שבבתים בהם ההורים רבים או אף מתגרשים חס ושלום, המחלוקת בדרך כלל משפיעה באופן שלילי על הילדים. ילדים אלו נוטים לסבול מחוסר ביטחון עצמי, וכשהם גדלים ומתחתנים, אינם יודעים כיצד להתייחס לבן זוגם משום שלא ראו דוגמא אישית חיובית. ילדים זקוקים מבחינה נפשית לקשר בריא ויציב בין ההורים שיהיה דוגמא לנישואין מאושרים. חשוב על ההשפעה החיובית הנפלאה שיש לך על בן/בת כשהם גדלים בבית מאוזן וטהור. ילדים הנולדים מזוג זה, יש בחינוכם את כל המעלות הנצרכות להתמודדות עם נסיונות החיים. הם עצמם יציבים ברגשותיהם ואישיותם, כי הם טופחו על ידי הורים תומכים וטובים. השקעה להצלחת הנישואין שלכם מוודאת בעצם נישואין מאושרים בעתיד ילדיכם, כי הם מחקים את מעשי הוריהם. לכן יש להשתדל במיטב היכולת ליצור נישואין איתנים ומאושרים, לא רק לטובת עצמך, אלא גם לטובת ילדיך. וה' יעזרינו על דבר שמו, אכ"ר.

עשה לך רב

שו"ת ממור' הרה"ג
הרב יוסף מוצרבי שליט"א

מובנים, וסיפר האי עובדא שבצעירותו ראה את רבה של ירושלים הגרצ"פ פראנק זצ"ל הולך בדרך במרחק חצי קילומטר מהרבנית וכשראה הגרצ"פ פראנק את הגרש"ז אויערבך אמר לו כמתנצל שהם הולכים "ביחד" לבקר את פלוני וזה היה נקרא יחד והיה צריך להתנצל על פריצות שכזו. ומה נענה אנו אזובי הקיר וכי באיסור זה נחתם גזר דיננו? והוא רחום יכפר עוון.

האם מותר לשבת אחרי אישה באוטובוס?

מצוי מאוד באוטובוסים או מוניות, מכוניות ושאר כלי רכב שהמושבים נמוכים שתהיה מצויה אישה יושבת לפני האיש ויש להעיר ולהאיר שגם בזה איכא איסור של מהלך אחרי אישה ורק אם המושב גבוה מאוד כמו באוטובוסים של תיור או במטוסים, בזה אפשר לשבת אחרי אישה לכולי עלמא.

בושה, חילול ה' ושאר תירוצים ומדוחים שמקורם מהיצר הרע וחילולתיו. ואשרי המכיר את מקומו.

האם מותר להשתמש בכספי מעשר כדי לנסוע במונית?

אדם שרוצה להקפיד בגדרי הצניעות ומשום כך רוצה לנסוע במונית ולא באוטובוס ובאפשרותו לנהוג כן רק אם ישתמש בכספי מעשר, נראה שיש להקל לו וקדוש יאמר לו.

האם יש חשש ללכת עם אשתו ברחוב?

אף על פי שיש אוסרים ללכת עם זוגתו ברחוב, מכל מקום לא שמענו בימינו מי שנוהג כן. ואדרבא המחמיר אינו אלא מן המתמיהין וגם הנזכר בהלכה שלא ילך אחרי אשתו ברחוב אינו מן המצוי בדורנו, וראיתי בספר "חכו ממתקים" (חלק ב' עמ' קכה) ששאלו מהגרש"ז אויערבך אם צריך להחמיר בזה בדורנו והשיב, שנזכה לקיים את הדין במה שצריך והדברים

מה יעשה אדם הנוסע והרציף מלא אנשים?

הנוסעים באוטובוסים, רכבות בזמן ובאופן שהכל עומדים והצפיפות גדולה, יש להם להיזהר לכתחילה להימנע מלהגיע לאופנים כאלה ורק אם אין ברירה יש להתיר, ויזהר מאוד שלא יגיע לנגיעה וכיוצא בזה, והוא הדין בחנויות שהצפיפות מרובה שלכתחילה ראוי להמתין שיתפנה מעט ויוכל להיכנס והכל לפי הענין המקום והזמן.

היושב באוטובוס ולידו התיישיבה אישה, מה יעשה?

כאשר נוסעים באוטובוס ועלתה אישה ורצונה לשבת ליד האיש וכן להפך, יש בזה מקילין ויש מחמירין. אולם לכל הדברות ולכל הדעות בבחור או אדם שהיצר בוער בקרבו או שקיים חשש ואפילו קטן של הרהור או בלבושה בבגדי שחץ ופריצות, חייב לקום מלידה ולא להקל בזה מטעמי

אל תקרי הליכות אלא הלכות

ויום אחד, אינו יכול להוציא איש או אישה ידי חובת קידוש, ואפילו שהאיש או האישה התפללו ערבית, ואפילו בר מצוה שמלאו לו י"ג שנים ויום א', כל שלא נודע שהביא ב' שערות דינו כקטן לענין זה. ובשעת הדחק אם הגיע לגיל שלוש עשרה שנה ולא נבדק אם הביא ב' שערות, יכול להוציא את האישה לאחר שתתפלל ערבית, ואם פחות מ"ג שנה, יאמר הקטן הקידוש והאישה תאמר אחריו מילה במילה עד סוף הקידוש.

צריך המקדש לכון להוציא את השומעים ידי חובת קידוש, וגם השומעים יכוונו לצאת ידי חובה, ולכן נכון שיזכיר בעל הבית לבני ביתו שיכוונו לצאת, והמתכוונים לא יענו "ברוך הוא וברוך שמו". ומי שאינו יכול לשמוע הקידוש, או שבעל הבית זקן ומגמגם בלשונו, או בולע תיבות ואותיות מהברכה, יכול לברך בלחש ברכת הקידוש, ויתן עינו בכוס שביד המברך בשעת הקידוש, וכשיסיים הברכה לא יענה אמן אחר ברכת בעל הבית, מכיון שבדעתו לטעום בעצמו מהכוס ואם יענה אמן יהיה הפסק.

(הבית היהודי - חלק א')

מי שטעה בתפילת ערבית והתפלל במקומה תפילה של יום חול ולא הזכיר של שבת, או שלא התפלל כלל, ושמע מהשליח ציבור ברכת מעין שבע מתחילה ועד סוף - יצא ידי חובה. ודוקא אם אומר עם השליח ציבור מילה במילה ומכוין דעתו לצאת ידי חובה אבל אם אינו אומר עם השליח ציבור לא יוצא, ומכל מקום בדיעבד אם כוין לצאת ידי חובה אפילו אם לא אמר עם השליח ציבור - יצא, ובלבד שגם השליח ציבור יכוין להוציא ידי חובה.

מצות עשה מן התורה לקדש את יום השבת בדברים שנאמר "זכור את יום השבת לקדשו", כלומר, זוכרהו וזכירת שבח וקידוש. ומדברי סופרים שתהיה זכירה זו על כוס יין. וכשחוזר לביתו מבית הכנסת ימהר לקדש ולאכול מיד.

נשים חייבות בקידוש בין בלילה ובין ביום ומוציאות את האנשים ידי חובה. ומכל מקום משום צניעות נכון להחמיר לכתחילה שהאישה לא תוציא אנשים ידי חובה, אלא כשהם בני ביתה.

קטן שלא הגיע לגיל שלוש עשרה שנה

בליל שבת קודש אומר השליח ציבור ברכה אחת מעין שבע, אבל היחיד אינו אומר אותה. וברכת מעין שבע יש בה צורך גדול על פי הסוד, ועל כן גם אם מתפללים בבית חתנים ואבלים וכיוצא שאין שם ספר תורה, אומר השליח ציבור ברכת מעין שבע, וכל זה בירושלים שחשוב כבית מלא ספרים, אבל במקום אחר עדיף שלא לאומרה.

אין לשליח ציבור לכרוע ולהשתחוות בברכת מעין שבע בתחילתה ובסופה, ושליח ציבור שכורע אין גוערין בו, ומכל מקום ראוי להודיעו אחר כך שעל פי הדין אין ראוי לעשות כן.

אסור לדבר בשעה שאומרים ויכולו, ובשעה שאומר השליח ציבור ברכת מעין שבע. וחסיד אחד ראה לחסיד אחר במותו ופניו מוריקות, אמר לו למה פניך מוריקות? ענה לו מפני שהייתי מדבר בויכולו בשעה שהציבור היו אומרים אותו וברכת מעין שבע ובקדיש ואם נאמר כך על ברכת מעין שבע - קל וחומר לתפילה שהיא קבועה שאסור לדבר.

משל ונמשל

הוא בחר לשכן את שמו בקרב בני ישראל, ואם תאמר כי כן הוא מחמת ההכרח ואין מקום אחר על כך אומר הנביא: "ושכנת ביתוכך!"

נער אחד, בן יחיד לאביו, הכעיס את אביו כעס גדול, משום כך הענישו אביו עונש גדול. לאחר מכן חשב האב בליבו: מה עשיתי? מדוע הענשתי כל כך את בני מחמד? מרוב צער ושברון לב - התעלף. כאשר שמע רבו של הנער את כל המעשה, קרא לנער והיכהו בשבט חובלים... והלא אבי כבר העניש אותי? בכה הנער. אומנם כן - השיב הרב - אלא שאביך העניש אותך על המעשה אשר עשית, ואני מעניש אותך על שאביך נאלץ להעניש אותך... כן הוא גם הנמשל - אמר המגיד מדובנא זצ"ל - כאשר אדם חוטא מיד מגיע לו עונש מאת אבינו שבשמים. עצם העונש הבא על האדם גם הוא בגדר חטא, שכן מדוע היה צריך הקדוש ברוך הוא - שהוא רחום וחנון - להעביר על מידותיו, להצטער ולהענישו?... על כן נזהר במעשינו ונטיב את דרכינו וטוב לנו.

(משל למה הדבר דומה)

מלך אחד נסע בראש פמליה גדולה במסע ארוך. באמצע המסע החל לרדת שלג כבד והסוסים משכו אך בקושי את העגלות המפוארות. השלג התחזק מרגע לרגע והחשש התגבש ללבבות כי עד מהרה ישארו על אם הדרך. לפתע ראו מרחוק אורות של בתי כפר קטן, דחקו בסוסים והללו במאמץ אחרון הצליחו למשוך את השיירה אל הכפר, שם פנו כולם אל האכסניה הפשוטה שבמרכז הכפר. האכסנאי, שהיה איש פשוט וגס, ולא הורגל באורחים כגון אלה, יצא מגדרו מרוב התרגשות - הן לא בכל יום זוכה כפרי לכבוד כזה. שנים אחר כך עדיין סיפר הכפרי כי המלך בכבודו ובעצמו בחר להתאכסן בצל קורתו... שוטה שכמוך - אמר פיקח אחד - וכי מעלה אתה בדעתך כי המלך מרצונו בחר להתאכסן במאורתך? אין זאת כי בלית ברירה, מפני השלג מצא המלך מסתור בצל קורות ביתך המטים לנפול... אכן - המשיך הפיקח - אם יזדמן המלך לעיר הגדולה, אשר בה טירות וארמונות לרוב, ואף על פי כן יבחר להתאכסן בבית אחד מפשוטי העם - אות וסימן מובהק כי המלך חש הערכה רבה לאותו אדם שעמד לו בעת צרה. כן הוא גם הנמשל - אמר המגיד מדובנא זצ"ל - בנביא זכריה (פרק ב') נאמר: "ונלוו גויים רבים אל ה' וגו' ושכנת ביתוכך". הקדוש ברוך

להצלחת
כל התורמים
והמסייעים
לעלון

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
אבי אנוז קור
בן שלמה
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
מזכה הרבים
ה' חיים אברהם
בן נזירה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים
עזרא
בן גוהר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
פרידה
בת מליה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
שושנה פרידה
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון טלפון: 03-5591756 פקס: 03-5584485

